

3) за просторовою ознакою виділяють міжнародну інфраструктуру (міжнародні банки, страхові компанії, торгові посередництва іноземних фірм, міжнародні ярмарки тощо); національну (інвестиційно-фінансові компанії загальнонаціонального значення, асоціація національних банків, національна торгово-промислові палата тощо); міжрегіональну (великі міжрегіональні комерційні банки, міжрегіональні асоціації оптової торгівлі, міжрегіональні збутово-посередницькі фірми); регіональну (регіональні інвестиційні фонди і компанії, торгові будинки, лізингові, факторингові компанії); міську і районну (рекламні агентства, оптові фірми, агенції з продажу нерухомості, аудиторські фірми).

О. Прокопенко інфраструктуру ринку поділяє на три блоки: організаційно-технічну, фінансово-економічну та науково-дослідну інфраструктури.

Таким чином, інфраструктура ринку має важливе значення у забезпеченні ефективного розвитку економіки держави. Бо саме вона забезпечує ефективне функціонування всієї економіки, створюючи матеріально-технічне, організаційне та фінансово-економічне підґрунтя для її розвитку.

УДК 658

О.В. Христенко, к.е.н., ст. викладач

О.М. Свистун, студент

*Полтавський національний технічний університет
імені Юрія Кондратюка*

ОСОБЛИВОСТІ ПРОЦЕСУ РОЗРОБКИ ТА ПРИЙНЯТТЯ УПРАВЛІНСЬКИХ РІШЕНЬ НА СУЧАСНИХ ПІДПРИЄМСТВАХ

Ефективні та якісні управлінські рішення служать джерелом розвитку бізнесу та забезпечують отримання конкурентних переваг.

Управлінське рішення – це результат конкретної управлінської діяльності менеджера. Вироблення і прийняття рішень – це творчий процес у діяльності керівників будь-якого рівня, який включає наступні етапи: визначення проблеми;

визначення критеріїв, які впливають на рішення; розподіл критеріїв за ступенем важливості; визначення варіантів рішення проблеми; аналіз варіантів; вибір оптимального варіанта; реалізація вибраного варіанта; оцінка ефективності рішення.

Прийняття рішень в організації являє собою свідомий вибір з наявних варіантів або альтернатив напрямку дій, що скорочують розрив між сьогоденням і майбутнім бажаним станом організації. Даний процес лежить в основі планування діяльності організації, тому що план – це набір рішень щодо розміщенню ресурсів і напрямків їхнього використання для досягнення цілей організації. Прийняття рішень – це «центр», навколо якого обертається життя організації. Рішення можна розглядати як продукт управлінської праці, а його прийняття – як процес, що веде до появи цього продукту [1].

До управлінського рішення пред'являється ряд вимог, до числа яких можна віднести [2]: всебічну обґрунтованість рішення; своєчасність; повноту змісту; повноваження; погодженість із прийнятими раніше рішеннями.

Процес прийняття управлінського рішення спирається на значні обсяги інформації, що характеризують поширення, розвиток та економічне значення факторів конкурентного середовища. Лише в результаті своєчасного отримання та повноцінної обробки цієї інформації можна прийняти оптимальне рішення, яке забезпечить ефективну діяльність підприємства та його високу рентабельність.

Сучасні напрямки розвитку механізмів та методів управлінських рішень тісно пов'язані з умовами зовнішнього середовища підприємств. Зовнішнє середовище є складним, мінливим, взаємозалежним і, як правило, невизначеним:

складність – велика кількість факторів, на які організація мусить реагувати, а також рівень варіативності кожного з них;

мінливість – швидкість зміни оточення організації;

взаємозалежність факторів – зміна одного фактора спричиняє зміни інших;

невизначеність – необмежена кількість інформації про зовнішнє середовище і ймовірність її недостовірності.

До найбільш ефективних методів прийняття управлінських рішень на сучасних підприємствах відносять [3]:

1) метод, що базується на інтуїції управлінця, підкріпленій наявністю певного досвіду та суми знань в конкретній сфері діяльності, що й допомагає вибрати та прийняти правильне рішення;

2) метод, що ґрунтується на понятті «здорового глузду», коли керівник, приймаючи рішення, обґрунтовує його послідовними доказами, що спираються на накопичений практичний досвід;

3) метод на основі науково-практичного підходу, тобто, вибір оптимальних рішень на основі переробки значної кількості інформації, яка допомагає обґрунтувати прийняте рішення. Цей метод потребує застосування сучасних технічних засобів.

Отже, управлінське рішення є специфічним видом діяльності людини в процесі управління, що включає в себе послідовні операції. Процес прийняття управлінських рішень – важливий важіль в роботі менеджера, оскільки від правильно прийнятого управлінського рішення залежить не лише успішність менеджера, але й відділу в якому він працює й підприємства загалом.

Список використаної літератури:

1. Технологія прийняття та реалізації управлінських рішень [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://kerivnyk.info/2014/01/grishyn.html>
2. Стадник В.В. Менеджмент: Посібн. – К.: Академвидав, 2003. – 464 с.
3. Гевко І.Б. Методи прийняття управлінських рішень / І.Б. Гевко. – К.: Кондор, 2009. – 187 с.

УДК 338.242.2

Н.І. Андрушко, ст. викладач
НУ «Львівська політехніка»

ПРОБЛЕМИ СТРАТЕГІЧНОГО УПРАВЛІННЯ ТА ДІАГНОСТИКИ ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ МАШИНОБУДІВНИХ ПІДПРИЄМСТВ В УМОВАХ КРИЗИ

Кризові явища в економіці України спровокували ускладнення в економічному розвитку суб'єктів господарювання, а зокрема, підприємств машинобудівної галузі. Це, насамперед, зумовлено непрогнозованістю змін зовнішнього середовища, а саме: економічними факторами (коливання курсів